

Sobre la forma de fer les coses

► Certes decisions unilaterals de l'administració local, amb molta ideologia i poca imparcialitat, i sense cap diàleg previ, sobre qüestions que podien ser abordades en bona harmonia, han tensionat la relació de tal manera que no ens han deixat altra solució que la formulació dels preceptius recursos legals per defensar els nostres drets.

Marià Galí | 27/07/2017 a les 10:55h

Afegeix un comentari

AUTOR

Marià Galí

President de Mina Pública d'Aigües de Terrassa

Ja fa més d'un any i mig vaig escriure un article titulat "Per un debat serè i enriquidor, però des del coneixement", en el que invitava a un debat ciutadà pausat i il·lustrador sobre la qüestió del futur model de gestió de l'aigua a la nostra ciutat. Malauradament, el que hi ha hagut ha estat molt poc serè i molt poc enriquidor, i fet, en molts casos, des de visions allunyades del coneixement. Doncs, només en comptades excepcions hi ha hagut aportacions d'algunes persones que, des de posicions no apriorístiques, han incorporat seny i criteri, al contrari de moltes de les posicions defensades per alguns grups i plataformes favorables a la gestió pública, que tan sols han aportat valoracions ideològiques i pocs arguments sòlids i equànimes de caire tècnic, jurídic o econòmic.

D'aquesta forma s'ha produït un fals debat, en el que parts substancials de la ciutat implicades en les repercussions que pugui tenir la decisió a adoptar, han estat apartades del mateix, poc considerades, inclús escarnides per altres parts, sense mesurar estrictament les conseqüències que, per als ciutadans i altres subjectes, pot tenir una solució al tema del tot allunyada de la realitat del servei d'aigües que fins a la data ha tingut la ciutat.

Certes decisions unilaterals de l'administració local, amb molta ideologia i poca imparcialitat, i sense cap diàleg previ, sobre qüestions que podien ser abordades en bona harmonia, han tensionat la relació de tal manera que no ens han deixat altra solució que la formulació dels preceptius recursos legals per defensar els nostres drets, que hi són, els històrics i els actuals.

Perquè, és increïble com s'han pogut tergiversar els arguments, com s'ha pogut alterar el sentit de les coses, com s'han pogut dir tantes mitges veritats i mitges mentides per justificar determinades previsions i decisions.

Mina Pública d'Aigües de Terrassa no ha volgut entrar en aquest tipus de joc ni de polèmiques. Però ha volgut, des de la seva experiència, criteri i codi de valors, fer propostes per al futur de la gestió de l'aigua a la nostra ciutat, com ha fet sempre, amb proposicions de diversa índole, des d'una perspectiva professional i funcional, sobre la gestió tècnica i econòmica del servei i del cicle de l'aigua, sense incórrer en visions ideològiques. També amb l'actualització de la seva funció, modernitzant els seus objectius de millora de la gestió envers la ciutadania amb tot un seguit de projectes que teníem en estudi i planificació.

Però, tals idees sobre el futur del servei, o no han estat escoltades o no se'ns ha donat l'oportunitat d'explicar-les i discutir-les detalladament amb representants municipals, fossin tècnics o polítics responsables directes de la qüestió.

Potser haurem comès errors, però mai hem pretès formular propostes il·legals i forassenyades. I ho hem fet amb l'ànim serè i tranquil, i sense negar el paper i el rol que a cadascú li correspon, però defensant el propi, així com defensant els drets dels empleats, clients i altres col·lectius afectats per la qüestió. Però la determinació dels qui han volgut impedir que continuem tenint una participació activa en l'abastament de la ciutat, ha impossibilitat el diàleg, i sense diàleg, reiteradament sol·licitat per part nostra fins a dia d'avui, i només a base de requeriments oficials i actes administratius contraris a la nostra entitat, és molt difícil trobar solució raonable a les aspiracions d'uns i altres, i poder compaginar la voluntat política de la majoria de l'Ajuntament amb la voluntat legítima de la nostra societat, que més enllà de l'opinió i

valoració que es pot fer de la mateixa i la seva trajectòria fins a l'actualitat, mereixeria ser tinguda en més consideració per part dels qui representen oficialment a la ciutadania terrassenca, i més havent-ne format part durant les últimes dècades, sense que mai s'hagi produït cap desavinença greu entre ambdues parts, sí discrepàncies, sobre determinades qüestions concretes, que s'havien anat resolent raonablement, sense oblidar el fet de que van estar participant dels nostres resultats econòmics.

Com a terrassenc desitjo que la decisió que acordi el Ple sigui la més adient per a la ciutat, tot i que ho dubto com a professional del sector, sinó pensin en el fracàs de Berlín, París, Arenys de Munt, El Figaró, etc. El temps ho aclarirà. Però vull recordar que ja en una altra època passada, quan el servei d'aigües de la ciutat va ser primer col·lectivitzat (sembla que anem cap aquest camí), i després municipalitzat, l'alcalde republicà, en Samuel Morera, va haver de recórrer a l'ex gerent de Mina, en Marian Galí, per a que li endrecés i reorganitzés la gestió. Per si de cas cal, ja saben on som, a l'ensem que quedem a disposició de la ciutat per a qualsevol col·laboració que pugui menester.

Per cert, mai hem proposat constituir una societat mixta amb aportació de drets per valor de "70 milions d'euros", entre altres motius, aquesta xifra en cap moment l'hem esmentada, degut a que l'equip de govern no ens ha concedit l'opció de seure en una taula per parlar-ne en base a propostes concretes.

En definitiva, que s'han fet les coses com s'han fet, erròniament des del meu modest punt de vista, i el resultat és el que és, bastant qüestionable des de la meva perspectiva. Però això no obsta per a que, en ares a millorar els efectes d'aquestes decisions, propugni que, entre tots, es trobin altres fórmules de cooperació adients per servir millor als terrassencs i terrassenques, que d'això es tracta i no d'altra cosa.